

[Udenrigsministeren.]

Jeg siger lige ud: jeg ønsker meget gerne, at denne konflikt kunne bringes frem i FN, og vi har bragt den frem i FN. Når flere ordførere har sagt, at man skulle føre det frem i FN, siger jeg også til det ærede medlem hr. Albertsen, at vi har ført det frem i FN. Jeg har talt om det i generalforsamlingen i et meget tydeligt og grundigt afsnit af min tale dér, og jeg har også dér taget våbenleverancerne frem, men det, som er spørgsmålet, er altså at få det i sikkerhedsrådet, og jeg siger igen, at jeg ville meget gerne, om vi kunne få det problem i sikkerhedsrådet, men så langt, som vi er kommet, har det ikke været muligt; der har ikke været nogen vej frem. Jeg tror, at alle, som har været i FN eller fulgt disse sonderinger uanset partifarve vil sige: det er rigtigt nok, sådan forholder det sig. Det forekom mig også, at det ærede medlem hr. Gert Petersen, som jo har været i FN i efteråret, var inde på en tankegang i den retning.

Når det ærede medlem hr. J. O. Krag spørger, hvilken paragraf i FN-pagten der siger, at afrikanske anliggender er undtaget, så er det oplagt rigtigt, at det er der ingen paragraf der siger, det ved vi jo. Dette kan udmærket være et FN-anliggende, og det ønsker jeg også at det kunne være i højere grad, end det har været muligt. Det har jeg givet udtryk for. Det, man kan sige, er, at når det ikke kan lykkes at få det på sikkerhedsrådets dagsorden, og når der ligesom ikke er nogen vej frem, hænger det sammen med, at OAU, de afrikanske stater, i høj grad ønsker at løse dette problem på egen hånd, at gøre det selv. Det er da klart, at alle landes regeringer, ikke bare den danske, men alle landes regeringer må bære et ansvar for eller deltage i en beklagelse af, at vi ikke har kunnet løse dette problem eller sætte det på dagsordenen. Danmark er ikke længere i sikkerhedsrådet, men der er ikke derfor noget i vejen for, at vi kunne gøre det; naturligvis var det mere nærliggende i den periode, hvor vi var i sikkerhedsrådet. En af de stater, som har anerkendt Biafra,

nemlig Zambia, er siden 1. januar medlem af sikkerhedsrådet. Jeg tror ikke, for at sige det meget stiltfærdigt, at man skal vente, at Zambia heller tager noget initiativ i den retning, der her er tale om.

Det ærede medlem hr. Per Møller sagde, at socialdemokratiet i mange måder har indlagt sig fortjeneste ved den udenrigspolitik, de har ført helt fra 1949. Jeg er enig med ham. Vi har jo været samlet om denne udenrigspolitik, vi har støttet den daværende regering, og jeg håber, at denne samling og denne enighed må kunne fortsætte. Jeg er enig med det ærede medlem hr. J. O. Krag i, at vi skal vise vor holdning, og at Danmark ikke skal være mundlam eller passiv, når vi skal føre vore synspunkter frem. Men det er også rigtigt — det tror jeg ikke heller at det ærede medlem hr. J. O. Krag vil bestride — at hvis vi ikke gør det med forstand, kan man måske nok høste lidt indenrigspolitisk fordel deraf, men man har ingen muligheder for at nå et resultat, og det er den afvejning, som enhver ansvarlig udenrigspolitik må foretage.

Det ærede medlem hr. Stinus beklagede også, at Biafra ikke kunne komme på sikkerhedsrådets dagsorden, og det kan vi altså være enige om. Det ærede medlem sagde, at han håbede, den danske regering havde understreget, hvor meget denne konflikt kan belaste de afrikanske staters anseelse. Ja, det kan jeg bekræfte. Jeg havde anledning til at drøfte også dette problem og netop dette problem med afrikanske statsledere fra 3 afrikanske stater, og jeg kan bekræfte, at det er sket. Det er sagt, det er understreget.

Det ærede medlem hr. Gert Petersen hilste debatten velkommen. Jeg har lyst til at sige, at man hører gerne på et indlæg, som man måske ikke kan være enig i, men som alligevel gang på gang befinder sig i et behageligt reelt forhold til kendsgerningerne og også er fremført, synes jeg, med stor dygtighed. Den bemærkning, som kom om, at det ville have stor betydning, om man fra dansk side ville udtale sig om våbenleverancerne til Biafra, kan jeg altså supplere med at sige,